

насъ Тодорановъ, Т. п. Петковъ, Атанасъ Илиевъ отъ гр. Ст.-Загора, Филипъ Илиевъ (преводачъ на „Илиадата“ отъ Омира), Иванъ Пановъ, Никола Бендеревъ (Чолака). Пръвъ пжтъ се образува читалище съ името „Напредъкъ“ въ 1869 година и по-късно въ 1872 година се основало друго, което носило наименование „Любовъ“; то малко функционираше и се съединило съ читалище „Напредъкъ“.

Фиг. 16. Никола Момчиловъ,
кметъ на града (1893—1894 г.), втори
пжтъ (1899—1901 г.) и трети пжтъ
(1903—1908 г.)

Изтъкна се на нѣколко мѣста въ книгата, че въ епохата на турското робство Г.-Орѣховица е наброявала мнозина богати хора. Проникнати съ вѣра въ Бога, тѣ считали за голѣмъ християнски дългъ да отидатъ и се поклонятъ на Божия гробъ и приемятъ името хаджий. По тоя начинъ може да се обясни изобилие о на фамилии въ Г.-Орѣховица. Такива можемъ да изброимъ: хаджи Сотиръ, хаджи Панайотъ, хаджи Христо, хаджи Пенчо, хаджи Лазаръ, хаджи Рачо, хаджи Николакъ, хаджи Христо Чартазана, хаджи Димия, хаджи Петъръ, хаджи Ставри, хаджи Иванъ, хаджи Досю, хаджи Иваноолу, хаджи Морунa, хад-

жи Катерина и още десетки имена. Това говори за нравствено издигнатото чувство въ религиозно отношение подъ турското робство на голѣма частъ отъ населението въ града.

Всички тия хаджии сж били посрещани при завръщането си отъ Божия гробъ по най-тържественъ начинъ. При получаване известие за пристигането имъ, внушителна частъ отъ гражданството е излизала вънъ стъ града при мѣстността „Честово“ и тамъ сж отдавало почитъ на пристигналитъ хаджии отъ Божия гробъ. По предание, именно това мѣсто, вънъ отъ града до сегашнитъ гробища, се назовава „Честово“ — мѣсто на отдаване почитъ на тия хаджии, което име и днесъ спомня за ония стари времена отъ епохата на нашия патриархаленъ битъ отъ робството, когато хората сж имали едно трезво понятие за вѣрата въ Бога и сж се взаимно уважавали.